

Verbondenheid, gedenken en herdenken

Tekst: Krijgsmachtaalmoezenier, Guido Brugge

Trots! Trots dat ik hier mag staan tijdens deze Wapendag. Trots om deel uit te maken van dit prachtige regiment.

Hooked, op z'n Engels. Verbonden zou ik het willen noemen in onze eigen taal. Maar inderdaad; eenmaal in aanraking gekomen met dit Regiment Genietroepen is voor altijd verbonden blijven aan dit regiment.

Onze naam is overal bekend zingen we. Klopt! Waar ik ook maar vertel dat ik aalmoezenier ben van, nu 101Gnbat, zijn de toehoorders enthousiast over de genie.

Hoe kan dat toch? Het zit hem denk ik toch in hoe het onderaan de website vermeld staat: 'Het Regiment Genietroepen; dé familie van genisten, niet-genisten en burgermedewerkers die bij de genie werkzaam zijn of zijn geweest.' Over inclusiviteit gesproken. Inclusief, niemand uitgezonderd.

Familie ... gaat het altijd goed?! Nee, zoals het in families kan gaan; er is zo nu en dan narigheid. Onenigheid. Meningsverschillen. Ook dat hoort bij familie zijn van elkaar. Gelukkig wordt de uitdrukking 'open en eerlijke communicatie' steeds meer in de praktijk gebracht. Zonder dat dit je kan schaden. Dat dan weer wel.

En zo werken en leven we met elkaar bij de Genie-eenheden die hier staan opgesteld. Mooi dat jullie er zijn! En hoe langer je werkt met de Genisten, hoe meer je ontdekt hoe veelzijdig dit regiment is. Zoveel vakgebieden, zoveel specialisten, zoveel diverse werkzaamheden. En dat allemaal in één regiment. Eén familie.

En als familielid zeg ik dan ook; van harte gefeliciteerd met de verjaardag van jullie, van ons regiment! Weer een jaartje erbij! Het 276-jarig bestaan. En ieder van ons heeft het afgelopen jaar op zijn of haar eigen wijze beleefd. De vorige Wapendag vond voor mij, en voor een groot aantal genisten van 112 Pagnie plaats in de bossen rondom Rucla, Litouwen. De oefening Iron Wolf was net van start gegaan of het Mineurslied werd uit volle borst gezongen. Druivensap was veranderd in brandewijn. Wonderen gebeuren in de bossen van Gaiziunai.

En in het afgelopen jaar ben ik de RA, Pim van Gurp, meerdere malen tegen gekomen. Hier, in Wezep en op andere plekken. Hij was daar om de genietradities uit te dragen. En te laten zien dat we er altijd zijn bij bijzondere gebeurtenissen. En dat versterkt inderdaad de onderlinge band. Zeker weten!

Ruim 4 maanden geleden vertrok mijn collega dominee Petra Doorn naar Irak, voor de NMI-missie. Normaal werkzaam hier op het OTCGenie.

Op Schiphol kwam de RA samen met een collega haar uitzwaaien. En z'n rugzak had hij ook mee. Menigeen kent die rugzak: Glaasjes, regimentsdrankje en voor de mensen die het mineurslied nog niet kennen; A6-jes met de songtekst. Daar sta je dan in de vertrekhal van Schiphol. Het Mineurslied zingend en proostend op het regiment. Dít regiment! Ik blijf het bijzonder vinden. Zoveel aandacht en tijd voor leden van het regiment. Bij bijzondere gebeurtenissen. Dat is saamhorigheid! Een beleving, een gevoel wat je samen kunt ervaren. Gisteravond de genisten ontmoet die meedoen aan de TELT, The Engineer Liberation Trail. Over beleving en saamhorigheid gesproken! Rennen en fietsen langs plekken waar tijdens de Tweede Wereldoorlog is gevochten voor onze vrijheid hier in Brabant. De vrijheid die al 80 jaar voortduurt.

En we weten allemaal hier hoe broos vrijheid is. Vrede en vrijheid is ver weg in gebieden als Oekraïne en Gaza. Om er maar twee te noemen. En de vraag die gisteravond gesteld werd was: wat doe jij of wat kan jij doen voor vrijheid? Wat ligt er in jouw macht? Jouw invloedssfeer? Wat de deelnemers in ieder geval hebben gedaan en vandaag mee afsluiten: door RBR geld ophalen om 1 of misschien wel 2 nieuwe schuilhutten te kunnen laten bouwen. Zodat veteranen, die het even moeilijk hebben, die gevangen zitten in hun herinneringen, even kunnen schuilen. Dat is fantastisch! Dat is wat ze daadwerkelijk kunnen doen voor de vrijheid van een ander.

En vandaag is weer een bijzondere dag. Een bijzondere gebeurtenis. De Wapendag. Met een tweedeling. Deze ochtend staat in het teken van herdenken en gedenken. Vanmiddag sport en spel. Vanavond feestavond.

Maar nu voor dit regiment de belangrijkste herdenking. We herdenken de genisten die ons zijn ontvallen. Die wij verloren hebben aan de dood. Familieleden van het regiment Genietroepen. Elk jaar opnieuw. Herdenken is op plechtige wijze stilstaan bij iets uit het verleden. Een gebeurtenis. Gedenken is meer persoonlijk van aard. De Dikke Van Dale zegt dan ook: Gedenken is het zich herinneren of in ere houden.

Herdenken en gedenken. We zijn er goed in. Sowieso bij Defensie en het Regiment Genietroepen in het bijzonder. Plechtig. Ceremonieel. Zoals vandaag. Met sappeurs en marketentsters. Stilstaan bij een gebeurtenis uit het verleden. Oorlog, ongeluk, ziekte. En daarbij gedenken we en houden zo onze overledenen in ere en we herinneren ze. En dat is heel persoonlijk. Herinneren.

Iemand zei tegen mij: De dood bestaat niet, mensen sterven alleen als ze vergeten worden; Als je me kunt herinneren, zal ik altijd bij je zijn.

En daarom is het goed om hier te zijn op deze Wapendag. Stil te staan. Te herdenken en te gedenken. Zo houden we onze overleden familieleden van dit prachtige regiment in ere. En in leven. Want inderdaad, mensen sterven alleen als ze vergeten worden en we niet meer over ze praten.

Dus laten we ervoor zorgen dat we, niet alleen vandaag, maar de dagen van het komende jaar, over onze dierbare overledenen blijven praten. Zo houden we ze in ere. Zo houden we ze in leven.

Amen.